

Arrest

nr. 223 058 van 21 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5/18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 februari 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij op 19 februari 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. HALLI, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

In een document dat zich in het administratief dossier bevindt en dat getiteld wordt "*B. Historiek van het dossier*" wordt vermeld dat verzoeker op 15 september 2015 een aanvraag indient voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin, van zijn neefje V.J.E. Op 15 december 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

In een document dat zich in het administratief dossier bevindt en dat getiteld wordt "*B. Historiek van het dossier*" wordt vermeld dat verzoeker op 9 februari 2016 een tweede aanvraag indient voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin, van zijn neefje V.J.E. Op 8 augustus 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 27 augustus 2016 dient verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin, van zijn neefje V.J.E. Op 24 februari 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 14 april 2017 dient verzoeker een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin, van zijn neefje V.J.E. Op 12 oktober 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 5 december 2017 dient verzoeker een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin, van zijn neefje V.J.E. Op 4 juni 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 4 juni 2018 wordt verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens inbreuken op de drugswetgeving.

Op 17 augustus 2018 dient verzoeker een zesde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin, van zijn neefje V.J.E. Op 21 januari 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 222 501 van 11 juni 2019 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 19 februari 2019 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Op 19 februari 2019 wordt verzoeker een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

Naam : E. (...) voornaam : D. A. (...) geboortedatum : (...).1967 geboorteplaats : B. (...)

nationaliteit : Suriname

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 19.02.2019 gaat gepaard met die inreisverbod ⁽²⁾

Reden van de beslissing:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 19.02.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende zes keer na elkaar in Antwerpen een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 in functie van zijn neef J. V. (...), een Nederlandse onderdaan die legaal in België woont. De eerste aanvraag, ingediend op 15.09.2015 werd op 15.12.2015 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk afhankelijk te zijn van zijn neef. De weigering (bijlage 20) werd op 15.12.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Betrokkene gaf geen gevolg aan dit bevel en diende op 09.02.2016 een tweede aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 08.08.2016 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 09.08.2016 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Nog geen drie weken, op 27.08.2016 later diende betrokkene een derde aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 05.12.2016 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 28.02.2017 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 14.04.2017 diende betrokkene een vierde aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 12.10.2017 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 13.10.2017 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 05.12.2017 diende betrokkene een vijfde aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 04.06.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 17.08.2018 in de gevangenis aan betrokkene werd betekend. Dezelfde dag nog diende betrokkene bij volmacht vanuit de gevangenis een zesde aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 21.01.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 19.02.2019 aan betrokkene werd betekend.

Op 30.08.2018 werd betrokkene veroordeeld door de CR van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens verkoop van verdovende middelen. Handel in drugs is een ernstige aanslag op de openbare orde van de samenleving, omwille van de vele gezondheidsrisico's en criminaliteit die druggebruik voor vele verslaafden teweeg brengt en de aard van de criminele activiteiten die het drugsmisdaadmilieu kenmerken. Betrokkene heeft geen enkel respect voor andermans gezondheid en is uit op zeer gemakkelijk geldgewin. Gezien het winstgevend gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende zes keer na elkaar in Antwerpen een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 in functie van zijn neef J. V. (...), een Nederlandse onderdaan die legaal in België woont. De eerste aanvraag, ingediend op 15.09.2015 werd op 15.12.2015 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk afhankelijk te zijn van zijn neef. Deze weigering (bijlage 20) werd op 15.12.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Betrokkene gaf geen gevolg aan dit bevel en diende op 09.02.2016 een tweede aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 08.08.2016 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 09.08.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Nog geen drie weken, op 27.08.2016 later diende betrokkene een derde aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 05.12.2016 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 28.02.2017 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 14.04.2017

diende betrokkene een vierde aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 12.10.2017 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 13.10.2017 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 05.12.2017 diende betrokkene een vijfde aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 04.06.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 17.08.2018 in de gevangenis aan betrokkene werd betekend.

Dezelfde dag nog diende betrokkene bij volmacht vanuit de gevangenis een zesde aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 21.01.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 19.02.2019 aan betrokkene werd betekend.

Op 30.08.2018 werd betrokkene veroordeeld door de CR van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens verkoop van verdovende middelen. Handel in drugs is een ernstige aanslag op de openbare orde van de samenleving, omwille van de vele gezondheidsrisico's en criminaliteit die druggebruik voor vele verslaafden teweeg brengt en de aard van de criminele activiteiten die het drugsmisdaadmilieu kenmerken. Betrokkene heeft geen enkel respect voor andermans gezondheid en is uit op zeer gemakkelijk geldgewin. Gezien het winstgevend gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 19.02.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij in België is om werk te zoeken en dat hij niet kan terugkeren naar Suriname omdat hij daar geen familie meer heeft. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene werd gehoord op 19.02.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben. Betrokkene verklaart wel nog twee kinderen in Nederland te hebben. Dit geeft hem immers niet automatisch recht op verblijf in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden in Nederland. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn kinderen heeft hoedanook niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Het gegeven dat de neef van betrokkene zich in België heeft gevestigd en betrokkene's vader, broers en zussen in Nederland wonen kan een terugkeer van betrokkene naar Suriname niet in de weg staan. Hij behoort immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van zijn neef. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn neef. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Betrokkene werd gehoord op 19.02.2019 door de politiezone van Antwerpen en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren.

Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing

omdat verzoeker niet aantoont op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, schending artikel 8 EVRM

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bijlage 13sexies dd. 19.02.2019) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn:

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige

mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 19.02.2019 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.)- De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKER

1. REDEN VAN HET INREISVERBOD

Het inreisverbod vindt in de bestreden beslissing zijn juridische basis in artikel 74/11,§1, tweede lid dat het volgende bepaalt:

Art. 74/11. f1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Er werd inderdaad geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan.

De afwezigheid van de termijn voor het vrijwillig vertrek vormt in casu het probleem aangezien deze juridisch niet correct is.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

Met andere woorden; toegepast in huidige zaak dient enkel geen termijn voor het vrijwillig vertrek te worden toegestaan indien er een risico op onderduiken bestaat.

De verwerende partij heeft onder andere met betrekking tot dat punt de wet geschonden.

In de bestreden beslissing wordt enkel vermeld dat verzoeker onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend.

De beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek is NIET afdoende gemotiveerd omdat in toepassing van de voormelde bepaling enkel wordt vermeld dat er een risico op onderduiken bestaat en geen enkel motief vermeld heeft dat betrekking heeft op het onderduikrisico.

Met betrekking tot artikel 74/14 §3,1° het risico tot onderduiken wenst verzoeker op te merken dat verweerster geen enkel motief vermeld heeft dat betrekking heeft op het onderduik risico..

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken bestaat.

De memorie van toelichting omschrijft het risico op onderduiken als volgt: "feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt"

In casu wordt door verwerende partij in de bestreden niet naar artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet verwezen.

In die zin is er ook een schending aangezien verwerende partij dit artikel negens in de bestreden beslissing vermeldt.

Verder tracht zij een criteria aan te halen.

De criteria die zij heeft aangehaald en bestempeld als zijnde een risico op onderduiken is niet voldoende gemotiveerd.

De volgende criteria werd aangehaald:

(...)

Verzoeker is thans altijd in de weer geweest om zijn verblijf te regulariseren. Dat hij onmiddellijk na betekening van de weigeringsbeslissing een nieuwe aanvraag indient, kan niet tot gevolg hebben dat hem een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

Verzoeker is in afwachting van de nodige documenten ter bewijs van zijn afhankelijkheid van zijn neef aan te tonen.

Verweerder verwijst in bestreden beslissing naar de notie 'openbare orde'.

Conform de rechtspraak nr. 200 119 van 22 februari 2018 van Uw raad, dient het begrip 'openbare orde' volgens de Europese rechtspraak van het Hof van Justitie te worden uitgelegd (eigen onderlijning):

2.8. De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen "redenen van openbare orde", "ernstige redenen van openbare orde" en "dwingende redenen van openbare orde" en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit "Europese akten" en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip "ernstige redenen van openbare orde", waarvan in casu toepassing wordt gemaakt, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van "het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen" dan gewone redenen van openbare orde.

Bestreden beslissing houdt niet daadwerkelijk rekening met het gedrag van verzoeker, de duur, de rechtmatigheid, de aard en de ernst van het feit, het actuele gevaar, zijn kinderen, de economische situatie,...

Bovendien wordt op geen enkel moment effectief aangetoond dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving.

Verweerder verwijst enkel naar een veroordeling, maar dit is onvoldoende in het licht van de bovenstaande rechtspraak. Hij verwijst voor het overige naar enkele motieven die onmogelijk als een bedreiging van de openbare orde kunnen worden beschouwd.

In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de leefomstandigheden van verzoeker. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering.

Het volstaat niet dat wanneer verzoeker mbt het risico tot onderduiken voldoet aan één criteria om te besluiten dat er risico op onderduiken bestaat.

De voorbereidende werken tonen dat de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij mbt de beoordeling van het risico op onderduiken sterk beperkt wordt.

Eén en ander dient geconcretiseerd en sterk onderbouwd worden, wat in casu niet het geval is.

Verzoeker heeft neven en nichten in België wonen waarvan hij afhankelijk is.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

DUUR VAN HET IN REISVERBOD

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoeker.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 3 jaar omdat er een risico op onderduiken bestaat.

De kwestieuze alinea werd door de verwerende partij gewoonweg eenvoudig gekopieerd uit de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, en is aldus niet dienend ter motivering van de duur van het opgelegde inreisverbod.

Waarom direct gekozen werd voor een maximumtermijn van 3 jaar, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoeker illegaal verblijft en werkt zonder de daartoe vereiste machtiging.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximum termijn van 3 jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 3 jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

De administratie blijft andermaal in gebreke kenbaar te maken welke specifieke elementen en omstandigheden dan wel zouden hebben geleid tot een beslissing om verzoeker een inreisverbod van 3 jaar toe te kennen.

Verweerder heeft met betrekking tot de duur van het inreisverbod geen rekening gehouden met artikel 8 EVRM.

Nergens maar ook nergens in de bestreden beslissing wordt er melding gemaakt van artikel 8 EVRM.

Verzoeker heeft verschillende familieleden in België en heeft tevens twee kinderen in Nederland.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu is er geen toetsing aan artikel 8 EVRM.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt.

Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het gezinsleven van partijen.

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets.

De RvV heeft in zijn arrest van 13.01.2016 met nr. 159.789 duidelijk uiteengezet dat afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dienen te gebeuren.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,*
- de omvang van de banden in de staat,*
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.*
- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.*
- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.*

In casu is de 'fair balance'-toets niet gebeurd.

Het is duidelijk dat verweerster in zijn motivering met betrekking tot de duur van het inreisverbod niet vermeld heeft dat zij een partner heeft en verschillende familieleden heeft.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als het, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoeker de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van drie jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

Dit wil tevens zeggen dat verzoeker niet naar Nederland kan gaan om zijn kinderen te zien.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële en formele motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar sczijs gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 41 van het EU-Handvest;*
- artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- het redelijkheidsbeginsel;*
- het rechtszekerheidsbeginsel;*
- het vertrouwensbeginsel;*
- artikel 8 EVRM.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze zou gemotiveerd zijn. De verzoekende partij levert in haar enig middel kritiek op het feit dat in de beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek niet afdoende is gemotiveerd gezien er geen enkel motief betrekking heeft op het onderduikrisico. Er zou ten onrechte een risico op onderduiken weerhouden zijn.

In antwoord op de verzoekende partij haar enig middel, merkt verweerder op dat de kritiek van de verzoekende partij kennelijk gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Er kan inderdaad geen redelijke betwisting bestaan nopens het gegeven dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie bij het nemen van de in casu bestreden beslissing geen toepassing heeft gemaakt van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, zodat de kritiek van de verzoekende partij noodzakelijkerwijs gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) dd. 19.02.2019.

Het loutere feit dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), specifiek voor wat betreft de reden dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd opgelegd, volstaat uiteraard niet om te besluiten dat het risico op onderduiken een motief zou zijn van het opgelegde inreisverbod.

Verweerder benadrukt dat uit het inleidend verzoekschrift voorts blijkt dat enkel het inreisverbod (bijlage 13sexies) dd. 19.02.2019 als de bestreden beslissing wordt aangeduid, zodat vaststaat dat het enig middel minstens ten dele geen betrekking heeft op de bestreden beslissing.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Verder laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet aangenomen kunnen worden.

Aan de verzoekende partij werd op 19.02.2019 aldus een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) betekend, zonder termijn voor vrijwillig vertrek.

Bijgevolg werd geheel terecht in toepassing van artikel 74/11, §1, 1° van de Vreemdelingenwet besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Verweerder benadrukt dat er in hoofde van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie, in onderhavig geval inderdaad allerminst sprake is van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie in dezelfde zin:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (RvV nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Het loutere feit dat artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat “De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen”, doet geen afbreuk aan het feit dat uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet, alsook uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een beslissing tot verwijdering in de welomschreven gevallen gepaard gaat met een inreisverbod.

Door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie werd geheel terecht besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in de gegeven omstandigheden gehouden was om een inreisverbod (bijlage 13sexies) af te geven aan de verzoekende partij.

Terwijl verder terecht als volgt werd gemotiveerd :

“(…)”

De gemachtigde van de Minister heeft terecht gemotiveerd dat er maar liefst zes aanvragen werden ingediend, en deze allen na elkaar.

Terwijl ook niet uit de weg kan worden gegaan dat verzoekende partij op 30.08.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden. De gemachtigde heeft het gedrag van verzoekende partij terecht als volgt beoordeeld : « Handel in drugs is een ernstige aanslag op de openbare orde van de samenleving, omwille van de vele gezondheidsrisico's en criminaliteit die druggebruik voor vele verslaafden teweeg brengt en de aard van de criminele activiteiten die het drugsmisdaadmilieu kenmerken. Betrokkene heeft geen enkel respect voor andermans gezondheid en is uit op zeer gemakkelijk geldgewin. Gezien het winstgevend gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. » In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt wel degelijk uit de voormelde motivering een beoordeling van het gedrag zelf van verzoekende partij.

Verzoekende partij betwist de motieven om over te gaan tot een inreisverbod niet. De theoretische en niet correcte kritiek doet geen afbreuk aan de gedegen beoordeling van de gemachtigde.

Terwijl verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat hij afhankelijk zou zijn van neven en nichten die in België wonen ; er zijn namelijk reeds zes negatief afgesloten aanvragen geweest in functie van een neef van verzoekende partij. De beschouwingen van verzoekende partij kunnen aldus niet worden gevolgd.

In zoverre de verzoekende partij kritiek levert op de motivering van de duur van het opgelegde inreisverbod, laat verweerder gelden dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod

verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen (R.v.V. nr. 163 926 van 11 maart 2016).

Verweerder wijst erop dat in het inreisverbod uitdrukkelijk toegelicht wordt waarom werd geopteerd voor het opleggen van een termijn van drie jaar voor het inreisverbod, waarbij melding wordt gemaakt van volgende elementen:

“(…)”

Terwijl in de bestreden beslissing bovendien omstandig wordt ingegaan op de individuele situatie van de verzoekende partij.

Er kan niet dienstig anders worden voorgehouden dan dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie op gedegen én omstandige wijze heeft gemotiveerd om welke reden specifiek een termijn van drie jaar aan de verzoekende partij werd opgelegd.

Het gegeven dat er een gelijkaardige motivering werd opgenomen in de beslissing dd. 19.02.2019 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) maakt niet dat de motivering als ondeugdelijk of niet correct moet worden aangemerkt.

Daar waar de verzoekende partij aanvoert dat geen rekening zou zijn gehouden met de door haar voorgehouden schending van artikel 8 EVRM, dient verweerder er vooreerst op te wijzen dat artikel 8 EVRM geen uitdrukkelijke motiveringsverplichting omvat.

Terwijl in de bestreden beslissing wel de volgende motieven zijn opgenomen : « In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. »

Verweerder laat nog gelden dat de verzoekende partij volkomen ten onrechte laat uitschijnen dat voormelde bepaling in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de verplichting inhoudt om in een inreisverbod (bijlage 13sexies) uitdrukkelijk te motiveren nopens alle specifieke elementen betreffende de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

Een dergelijk standpunt kan geen steun vinden in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Integendeel merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij de motivering van het inreisverbod uiteraard moet kunnen volstaan met het aanhalen van die omstandigheden die specifiek aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van deze of gene duur.

Dienaangaande verwijst verweerder naar Considerans 14 van de Terugkeerrichtlijn, waarin het volgende wordt gestipuleerd:

“De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was.”

Uit deze overweging uit de Terugkeerrichtlijn blijkt reeds afdoende dat bij de motivering “per geval volgens de omstandigheden”, die omstandigheden worden bedoeld die nopen tot het opleggen van een inreisverbod, zoals bijvoorbeeld het niet-naleven van een terugkeerbesluit.

Tevens kan dienstig verwezen worden naar de tekst van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, dat specifiek betrekking heeft op het inreisverbod, en dat als volgt luidt:

“1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

- a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of
- b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”

Uit voormelde bepalingen blijkt dat de motivering van een inreisverbod per geval inderdaad betrekking moet hebben op de relevante elementen van een individueel geval, met name die welbepaalde elementen die de gemachtigde van de Staatssecretaris in een individueel dossier doen besluiten tot het opleggen van een inreisverbod van een welbepaalde duur.

Er kan niet dienstig betwist worden dat in de in casu bestreden beslissing op gedegen wijze werd gemotiveerd welke specifieke elementen in het dossier van de verzoekende partij aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar. Er kan niet ernstig worden voorgehouden dat de duur van het inreisverbod op automatische wijze zou zijn opgelegd.

De voorgehouden schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Een schending van art. 8 EVRM kan evenmin aangenomen worden.

Verweerder laat ter zake gelden dat artikel 8 van het EVRM als volgt luidt:

"(...)"

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

Zoals supra reeds uiteengezet werd, dient te worden vastgesteld dat er reeds verschillende verblijfsaanvragen werden ingediend in functie van de neef J. V. (...) en deze allen negatief werden afgesloten.

Er kan geen band van afhankelijkheid tussen de personen worden weerhouden, en aldus ook geen beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM :

"Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden." (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015)

In de beslissing dd. 21.01.2019 (bijlage 20) werd vastgesteld dat verzoekende partij geen enkel bewijs heeft voorgelegd waaruit zou blijken dat zij deel uitmaakte van het gezin van de neef of van die persoon ten laste was in het land van herkomst. Er dient derhalve te worden aangenomen dat verzoekende partij en de neef perfect in staat zijn om van elkaar gescheiden te leven. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij een volwassene man is, en de gemachtigde van de Minister, na gedegen onderzoek van de door verzoekende partij voorgelegde stukken, heeft vastgesteld dat er geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie met de neef.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Terwijl de kinderen in Nederland verblijven, en aldus geen rekening kan worden gehouden met dergelijk gezinsleven die niet op het Belgisch grondgebied wordt uitgeoefend. Het is aan verzoekende partij om de nodige stappen te zetten om zich naar Nederland te kunnen begeven teneinde zijn kinderen te ontmoeten.

Hoe dan ook laat verweerder gelden dat, in weerwil van wat verzoekende partij voorhoudt, in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM diende te gebeuren door de gemachtigde van de Minister. Immers betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM." (zie onder andere R.v.V. nr. 71.430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat hij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. De loutere bewering dat de verzoekende partij in België een gezinsleven onderhoudt, volstaat uiteraard niet om aannemelijk te maken dat de verzoekende partij zich in het land van herkomst niet zou kunnen laten vergezellen of opzoeken door haar neef en/of diens kinderen vanuit Nederland.

Minstens moet worden aangenomen dat nauw contact kan worden onderhouden via de gebruikelijke moderne communicatiekanalen, dit minstens gedurende een periode van tijdelijke scheiding.

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Zie ook:

“Voorts werpt de verzoeker in het eerste middelonderdeel op dat de overweging in de bestreden beslissing dat hij “via de zogenaamde ‘sociale media’ tijdens zijn afwezigheid contact kan houden met zijn kind” bezwaarlijk kan gelden ten aanzien van zijn kind, dat pas in april 2017 naar de kleuterschool zal gaan. Hij stelt dat het “moeilijk (valt) in te zien op welke wijze via de zogenaamde ‘sociale media’ nuttige en waardevolle contacten kunnen worden onderhouden met een dergelijk jong kind”. Met een dergelijk algemeen betoog maakt de verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat er “in deze tijden (...) bovendien afdoende mogelijkheden (zijn) om via sociale media contact te houden tijdens de afwezigheid van meneer”. Hij brengt geen enkel gegeven aan waaruit zou blijken dat hij en zijn kind elkaar (met behulp van zijn partner) via sociale media niet zouden kunnen horen of zien of waaruit blijkt dat dergelijke contacten voor (één van) beiden niet nuttig of waardevol zouden zijn.” (RvV nr. 185.738 dd. 21.04.2017)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel inclus.”

3.3.1. Verzoeker voert de schending van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel

of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker een theoretisch betoog over het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en artikel 41 van het Handvest maar laat hij na in zijn verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze hij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat de beslissing tot verwijdering van 19 februari 2019 geen termijn voor vrijwillig vertrek toestaat, wat omstandig wordt toegelicht. Daarnaast worden in de bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom het opleggen van een inreisverbod met een duur van drie jaar proportioneel wordt geacht, met name omdat hij zesmaal een aanvraag in toepassing van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet heeft ingediend, die telkens werd afgewezen, hij door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens verkoop van verdovende middelen, hij “*niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden*” en gelet op “*het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde*”. Hierbij wordt overwogen dat de gemachtigde van de bevoegde minister in zijn beslissing rekening heeft gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er wordt toegelicht dat verzoeker verklaarde dat hij in België geen duurzame relatie of kinderen heeft, maar hij wel aangeeft twee kinderen in Nederland te hebben. De gemachtigde motiveert dat dit hem niet automatisch recht geeft op verblijf en verzoeker eerst gebruik dient te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden in Nederland en de uitwijzing van de ouder die niet samenwoont met zijn kinderen hoe dan ook niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar verzoeker zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in hun land van herkomst. Verder wordt uiteengezet dat verzoekers neef in België is gevestigd, zijn vader, broers en zussen in Nederland verblijven, maar dit een terugkeer van verzoeker naar Suriname niet in de weg staat. Hij is een volwassen persoon van wie mag worden verwacht dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn neef en uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker daar niet toe in staat zou zijn. Daarnaast wordt nog uiteengezet dat verzoeker verklaarde dat hij in België is om werk te zoeken en hij niet kan terugkeren naar Suriname omdat hij daar geen familie meer heeft en hij geen elementen bijbrengt die bewijzen dat hij lijdt aan een ziekte die hem belemmert om terug te keren naar zijn land van herkomst. De gemachtigde concludeert hieruit dat een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) niet wordt aangetoond.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, worden in de bestreden beslissing wel degelijk de redenen uiteengezet waarom hem een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt

onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.3. De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 74/11 en 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2 (...)

§ 3 (...)”

Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

(...)

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° (...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° (opgeheven)

5° (...)

6° (...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Verzoeker erkent dat hem voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan. Verzoeker werpt evenwel op dat dit steunt op een onjuiste juridische analyse. Verzoeker stelt vast dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend omdat er een risico op onderduiken bestaat in zijn hoofd. Verzoeker laat gelden dat de gemachtigde in de bestreden beslissing geen enkel motief vermeldt dat betrekking heeft op het onderduikrisico. Verzoeker laat daarnaast gelden dat hij telkens in de weer is geweest om zijn verblijf te regulariseren en dat hij in afwachting is van de nodige documenten om de afhankelijkheid van zijn neef aan te tonen. Verzoeker laat gelden dat wanneer hij onmiddellijk na de betekening van de weigeringsbeslissing een nieuwe aanvraag indient dit niet als gevolg kan hebben dat hem een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd.

Verzoeker stipt tevens aan dat overeenkomstig de rechtspraak van de Raad de notie 'openbare orde' volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie dient te worden uitgelegd. Verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing niet daadwerkelijk rekening houdt met zijn gedrag, de duur, de regelmatigheid, de aard en de ernst van het feit, het actuele gevaar, zijn kinderen, de economische situatie,... Verzoeker werpt ook op dat op geen enkel moment effectief wordt aangetoond dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verzoeker stelt vast dat de gemachtigde enkel verwijst naar een veroordeling maar dat dit onvoldoende is in het licht van de rechtspraak. Verzoeker laat gelden dat voor het overige enkel wordt verwezen naar motieven die onmogelijk als een bedreiging voor de openbare orde kunnen worden beschouwd. Verzoeker voert aan dat geen voldoende individueel onderzoek werd gedaan naar zijn leefomstandigheden. Verzoeker laat nog gelden dat wanneer hij voldoet aan één van de criteria met betrekking tot het risico op onderduiken dit niet volstaat om te besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat. Verzoeker stipt aan dat uit de voorbereidende werken blijkt dat de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij met betrekking tot de beoordeling van het risico op onderduiken sterk beperkt wordt en dit dient te worden geconcretiseerd en onderbouwd, wat in deze zaak niet het geval is. Verzoeker laat nog gelden dat hij neven en nichten heeft, die in België wonen en van wie hij afhankelijk is.

3.3.4. Artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel, die hier niet in het geding is. De schending van deze bepaling wordt bijgevolg niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

Thans wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet en wordt uiteengezet dat "(d)e beslissing tot verwijdering van 19.02.2019 (...) gepaard (gaat) met dit inreisverbod" en er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Verzoeker heeft geen beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 19 februari 2019. Deze beslissing werd hem tevens op 19 februari 2019 ter kennis gebracht, zodat de beroepstermijn inmiddels is verstreken en deze beslissing thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Verzoeker uit wat betreft het risico op onderduiken kritiek die betrekking heeft op de verwijderingsmaatregel, die niet de bestreden beslissing vormt en die thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Dit onderdeel van het middel is niet dienstig (RvS 29 mei 2018, nr. 241.634).

3.3.5. Vervolgens uit verzoeker kritiek op het motief dat betrekking heeft op de openbare orde. Gezien de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet op voldoende wijze is gemotiveerd door de verwijzing dat de verwijderingsbeslissing gepaard gaat met een inreisverbod omdat in de verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, kan het motief inzake de openbare orde beschouwd worden als een overtollig motief wat betreft de reden voor het opleggen van het inreisverbod. Kritiek op een overtollig motief kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Er wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing niet is genomen op grond van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet dat betrekking heeft op een inreisverbod waarvan de duur meer dan vijf jaar kan bedragen, om reden dat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat verzoekers kritiek inzake het motief over de openbare orde, dat ook voorkomt in de bestreden beslissing als motief voor de duur van het inreisverbod, wordt behandeld onder punt 3.3.6. van dit arrest.

3.3.6. Verzoeker stipt aan dat bij het nemen van een inreisverbod men tot een individueel onderzoek dient over te gaan, dat men rekening moet houden met alle omstandigheden eigen aan het geval en dat het evenredigheidsbeginsel moet worden gerespecteerd. Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over de maximumtermijn van drie jaar voor het inreisverbod.

Verzoeker gaat er aan voorbij dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt uiteengezet waarom hem een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd:

"Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende zes keer na elkaar in Antwerpen een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 in functie van zijn neef J. V. (...), een Nederlandse onderdaan die legaal in België woont. De eerste aanvraag, ingediend op 15.09.2015 werd op 15.12.2015 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk afhankelijk te zijn van zijn neef. Deze weigering (bijlage 20) werd op 15.12.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Betrokkene gaf geen gevolg aan dit bevel en diende op 09.02.2016 een tweede aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 08.08.2016 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 09.08.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Nog geen drie weken, op 27.08.2016 later diende betrokkene een derde aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 05.12.2016 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 28.02.2017 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 14.04.2017 diende betrokkene een vierde aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 12.10.2017 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 13.10.2017 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 05.12.2017 diende betrokkene een vijfde aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 04.06.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 17.08.2018 in de gevangenis aan betrokkene werd betekend.

Dezelfde dag nog diende betrokkene bij volmacht vanuit de gevangenis een zesde aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 21.01.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 19.02.2019 aan betrokkene werd betekend.

Op 30.08.2018 werd betrokkene veroordeeld door de CR van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens verkoop van verdovende middelen. Handel in drugs is een ernstige aanslag op de openbare orde van de samenleving, omwille van de vele gezondheidsrisico's en criminaliteit die druggebruik voor vele verslaafden teweeg brengt en de aard van de criminele activiteiten die het drugsmisdaadmilieu kenmerken. Betrokkene heeft geen enkel respect voor andermans gezondheid en is uit op zeer gemakkelijk geldgewin. Gezien het winstgevend gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 19.02.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij in België is om werk te zoeken en dat hij niet kan terugkeren naar Suriname omdat hij daar geen familie meer heeft. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene werd gehoord op 19.02.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben. Betrokkene verklaart wel nog twee kinderen in Nederland te hebben. Dit geeft hem immers niet automatisch recht op verblijf in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden in Nederland. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn kinderen heeft hoedanook niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Het gegeven dat de neef van betrokkene zich in België heeft gevestigd en betrokkene's vader, broers en zussen in Nederland wonen kan een terugkeer van betrokkene naar Suriname niet in de weg staan. Hij behoort immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van zijn neef. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn neef. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Betrokkene werd gehoord op 19.02.2019 door de politiezone van Antwerpen en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren.

Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt wel degelijk uiteengezet waarom gekozen wordt voor een termijn van drie jaar voor een inreisverbod, met name zoals reeds werd gesteld onder punt 3.3.2. van dit arrest omdat verzoeker zesmaal een aanvraag in toepassing van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet heeft ingediend, die telkens werd afgewezen, hij door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens verkoop van verdovende middelen, hij *"niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden"* en gelet op *"het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde"*. Hierbij wordt overwogen dat de gemachtigde van de bevoegde minister in zijn beslissing rekening heeft gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er wordt toegelicht dat verzoeker verklaarde dat hij in België geen duurzame relatie of kinderen heeft, maar hij wel aangeeft twee kinderen in Nederland te hebben. De gemachtigde motiveert dat dit hem niet automatisch recht geeft op verblijf en verzoeker eerst gebruik dient te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden in Nederland en de uitwijzing van de ouder die niet samenwoont met zijn kinderen hoe dan ook niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar verzoeker zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in hun land van herkomst. Verder wordt uiteengezet dat verzoekers neef in België is gevestigd, zijn vader, broers en zussen in Nederland verblijven, maar dit een terugkeer van verzoeker naar Suriname niet in de weg staat. Hij is een volwassen persoon van wie mag worden verwacht dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn neef en uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker daar niet toe in staat zou zijn. Daarnaast wordt nog uiteengezet dat verzoeker verklaarde dat hij in België is om werk te zoeken en hij niet kan terugkeren naar Suriname omdat hij daar geen familie meer heeft en hij geen elementen bijbrengt die bewijzen dat hij lijdt aan een ziekte die hem belemmert om terug te keren naar zijn land van herkomst. De gemachtigde concludeert hieruit dat een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) niet wordt aangetoond.

Gelet op deze motieven kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij laat gelden dat hem op *quasi* automatische wijze een inreisverbod voor de duur van drie jaar werd opgelegd. Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker *in casu* een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd, kan immers niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van het *"automatisch"* opleggen van een inreisverbod voor een duur van drie jaar. Verzoeker toont met zijn betoog het tegendeel niet aan.

Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing niet wordt verduidelijkt waarom voor een maximumtermijn van drie jaar wordt gekozen, maar er enkel wordt vermeld dat verzoeker in illegaal verblijf is en hij werkt zonder de daartoe vereiste machtiging. Het betoog van verzoeker mist feitelijke grondslag. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt niet dat verzoeker een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd omdat hij zou werken zonder de daartoe vereiste machtiging.

Inzake het motief over de openbare orde voert verzoeker aan dat er niet wordt aangetoond dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. De verwijzing naar een veroordeling volstaat niet. Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake de notie "openbare orde". Er moet volgens hem een onderscheid gemaakt worden tussen redenen van openbare orde, ernstige redenen en dwingende redenen.

In de bestreden beslissing wordt als motief voor de termijn van drie jaar onder andere gemotiveerd dat verzoeker op 30 augustus 2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van achttien maanden wegens verkoop van verdovende middelen. De verwerende

partij vervolgt dat handel in drugs een ernstige aanslag is op de openbare orde van de samenleving, omwille van de vele gezondheidsrisico's en criminaliteit die druggebruik voor vele verslaafden teweeg brengt en de aard van de criminele activiteiten die het drugsmisdaadmilieu kenmerken, dat verzoeker geen enkel respect heeft voor andermans gezondheid en uit is op zeer gemakkelijk geldgewin, dat gezien het winstgevend en gewelddadige karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Verzoeker toont niet aan dat dit motief feitelijk onjuist is of kennelijk onredelijk. Zoals hierboven reeds gesteld werd de bestreden beslissing niet genomen om redenen van openbare orde maar om reden dat de verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek toekent. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om bij de motivering over de duur van drie jaar van het inreisverbod, rekening te houden met de omstandigheid dat verzoeker werd veroordeeld door de correctionele rechtbank, dat de veroordeling drughandel betreft en hierbij dan een uiteenzetting te geven over het gedrag van verzoeker. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, moest de verwerende partij in het kader van de motieven voor de duur van huidig inreisverbod geen verdere verduidelijking geven of een onderscheid maken tussen gewone, ernstige of dwingende redenen van openbare orde. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing niet werd genomen om redenen van openbare orde zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Verzoekers uiteenzetting over ernstige redenen van openbare orde is niet dienstig en doet geen afbreuk aan het motief inzake de openbare orde, dat één van de verschillende motieven uitmaakt voor de duur van het inreisverbod.

Met zijn algemene uiteenzetting dat er geen onderzoek werd gevoerd naar zijn specifieke omstandigheden, zonder deze specifieke omstandigheden enigszins toe te lichten, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens.

De loutere overtuiging van verzoeker dat geen rechtvaardig evenwicht werd bereikt tussen het algemeen belang van de verwerende partij en zijn individuele belang, volstaat verder niet om de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.7. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds

het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert aan dat nergens in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker gaat er aan voorbij dat het niet is omdat in de bestreden beslissing niet letterlijk "artikel 8 van het EVRM" staat, dat in de bestreden beslissing niet over zijn gezins- en familieleden wordt gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene werd gehoord op 19.02.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben. Betrokkene verklaart wel nog twee kinderen in Nederland te hebben. Dit geeft hem immers niet automatisch recht op verblijf in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden in Nederland. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn kinderen heeft hoedanook niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Het gegeven dat de neef van betrokkene zich in België heeft gevestigd en betrokkenes vader, broers en zussen in Nederland wonen kan een terugkeer van betrokkene naar Suriname niet in de weg staan. Hij behoort immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van zijn deze neef. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn neef. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn."

Verzoeker laat thans gelden dat de gemachtigde niet heeft vermeld dat hij een partner en verschillende familieleden heeft.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 19 februari 2019 werd gehoord. Op de vraag heeft u een partner met wie u een duurzame relatie heeft in België, zo ja, wie, antwoordt verzoeker als volgt: *"Ik heb geen partner"*. Vervolgens motiveert de gemachtigde in de bestreden beslissing als volgt: *"Betrokkene werd gehoord op 19.02.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben."* Verzoeker voert nu aan dat de bestreden beslissing geen melding maakt van zijn partner. Verzoeker brengt thans geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat hij een partner heeft, hij vermeldt geen naam, noch hoe lang hij al een partner zou hebben. Verzoeker formuleert ook geen opmerkingen over het verloop van het gehoor van 19 februari 2019. Verzoeker maakt gelet op zijn verklaringen tijdens het gehoor van 19 februari 2019, zijnde tevens de dag van de thans bestreden beslissing en de loutere ponering in zijn verzoekschrift dat hij een partner heeft niet aannemelijk dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk zou zijn.

Waar verzoeker thans opmerkt dat de gemachtigde niet vermeldt dat hij verschillende familieleden heeft, gaat verzoeker voorbij aan de volgende motieven van de bestreden beslissing: *"Het gegeven dat de neef van betrokkene zich in België heeft gevestigd en betrokkenes vader, broers en zussen in Nederland wonen kan een terugkeer van betrokkene naar Suriname niet in de weg staan. Hij behoort*

immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van zijn deze neef. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn neef. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn." Verzoeker gaat niet inhoudelijk in op deze motieven van de bestreden beslissing.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, de reële banden tussen betrokkenen.

Uit de bestreden beslissing kan niet zonder meer worden afgeleid dat de gemachtigde het gezinsleven tussen verzoeker en zijn kinderen in vraag stelt.

In dat geval dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief

wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Verzoeker laat voorts gelden dat de motivering des te belangrijker is nu het verbod voor de ganse Schengenzone geldt. Hij voert aan dat wanneer hij in de komende jaren in één van de landen die het Schengenacquis toepast een verblijf zou kunnen verkrijgen, dit allemaal belemmerd zou worden door het inreisverbod dat hem thans wordt opgelegd. Verzoeker stipt aan dat de thans bestreden beslissing ook inhoudt dat hij niet naar Nederland kan gaan om zijn kinderen te zien.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 19 februari 2019 werd gehoord. Op de vraag heeft u kinderen in België, zo ja, wie, antwoordde verzoeker als volgt: *“Mijn kinderen verblijven in Nederland. Ik heb af en toe contact met hen.”* Tevens geeft verzoeker de geboortedata en de namen van zijn kinderen mee. De kinderen zijn geboren in 1995 en 1996 en zijn beiden meerderjarig.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij opmerkt dat de thans bestreden beslissing hem verhindert om naar Nederland te reizen om zijn kinderen te zien aangezien de thans bestreden beslissing als territoriaal toepassingsgebied de ganse Schengenzone kent en Nederland hier deel van uitmaakt. Daarnaast is er geen absolute onmogelijkheid voor verzoeker om een verblijfsrecht te verkrijgen in een andere lidstaat, gedurende de geldingsduur van het opgelegde inreisverbod. Een andere lidstaat kan, in overeenstemming met artikel 11.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven overgaan tot het verlenen van een verblijfsrecht, niettegenstaande het feit dat verzoeker door de Belgische autoriteiten onder een inreisverbod werd gesteld.

Verzoeker brengt vervolgens evenwel niets in tegen het volgend motief van de bestreden beslissing:

“De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn kinderen heeft hoedanook niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst.”

Verzoeker betwist niet dat contact via telefoon en internet met zijn kinderen mogelijk blijft vanuit Suriname en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om hem te gaan opzoeken in zijn land van herkomst. Hierbij wijst de Raad er nog op dat de kinderen van verzoeker jongvolwassenen zijn.

Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat de overwegingen in de bestreden beslissing over zijn familieleven getuigen van een belangenafweging in strijd met artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de

artikelen 74/11 en 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.10. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.3.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET